

підвищення соціальної захищеності є невід'ємною складовою відновлення престижності педагогічної праці.

Нині стан системи соціального захисту працівників навчальних закладів та їх сімей залишає бажати кращого. Передусім це пов'язано з недосконалістю законодавства, яке закріплює гарантії соціального захисту даної категорії населення, неефективною практикою його застосування, відсутністю належного фінансування з боку держави та ін.

Важливу роль у функціонуванні будь-якого навчального закладу відіграють людські ресурси, тобто персонал, який безпосередньо впливає на результати його діяльності і системи в цілому. З огляду на це проблема соціального захисту персоналу у навчальних закладах потребує науково обґрунтованого вирішення, як на рівні даного типу організацій, так і на рівні держави.

Література:

1. Федулова Л.І. Менеджмент організації: навч. посібник / За ред. д-ра екон. наук, проф. Федулової Л.І. - К.: Центр учбової літератури, 2007.- 536 с.

2. Шевчук П.І. Соціальна політика: Навчальний посібник. - Львів: Світ, 2003. - 399 с.

Ольга НАВАЛЬКІВСЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н, викладач кафедри менеджменту та публічного управління Котис Н. В.)

ОБ'ЄКТИВНА НЕОБХІДНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В УПРАВЛІНСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ ЗАГАЛЬНОСВІТНЬОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Сучасний етап розвитку України як незалежної держави визначається своєю відкритістю, достатньою прозорістю і вимагає від громадян особистісного ставлення до процесів, що відбуваються у країні. Розвиток України у значній мірі залежить від інноваційного потенціалу суспільства, який характеризується здатністю людей до системного цілісного сприйняття світу, умінь швидко орієнтуватися в інформаційних потоках, приймати нестандартні рішення, нести відповідальність за їх наслідки.

Закони України «Про освіту», «Про загальну середню освіту»,

Національна доктрина розвитку освіти, соціальні перетворення в українському суспільстві змінили орієнтації у галузі освіти і вимагають удосконалення української національної школи [1;3]. Першочергового значення набуває проблема розвитку творчого потенціалу педагогів, запровадження інноваційних технологій навчання та виховання, вдосконалення змісту загальної освіти, питання виявлення, вивчення, узагальнення й запровадження перспективного педагогічного досвіду, створення в педагогічних колективах сприятливого соціально-психологічного мікроклімату, атмосфери творчості та відповідальності. Розв'язання цих актуальних проблем можливе тільки на основі широкого використання інноваційних управлінських технологій в освіті та новітніх педагогічних ідей.

У результаті здійснення керівником інноваційної управлінської діяльності загальноосвітній навчальний заклад набуває конкурентних переваг, таких як: включення в систему правових та фінансових відносин; наявність власної ресурсної бази; залучення інвестицій; створення умов для особистісного та професійного розвитку учасників навчально-виховного процесу.

Метою інноваційної управлінської діяльності керівника навчального закладу є визначення головних перспективних напрямів розвитку закладу освіти, накопичення ресурсу та інноваційного потенціалу, розробка і впровадження нового змісту і форм освітнього процесу, створення умов для розвитку нового педагогічного мислення; основними завданнями – об'єднання колективу закладу освіти навколо головної мети, здійснення постійного моніторингу результатів управлінської діяльності керівника, розробка різноманітних форм та видів педагогічної діяльності, підтримка та стимулювання інноваційної та експериментальної діяльності вчителів, створення особистісно-зорієнтованих умов взаємодії учасників навчально-виховного процесу.

Необхідні умови для здійснення інноваційної управлінської діяльності у навчальному закладі: підтримка інноваційної діяльності державними і місцевими органами управління освіти; планомірна підготовка колективу до інноваційної діяльності; матеріальне та інформаційне забезпечення інноваційної діяльності; підвищення професійної компетентності керівників; наукове консультування учасників навчально-виховного процесу щодо інноваційної діяльності.

Для впровадження інновацій в управлінську діяльність керівникам загальноосвітніх навчальних закладів необхідно:

– визначити здатність педагогічного колективу, адміністрації школи

до творчої роботи;

- проаналізувати готовність органів управління, керівників навчальних закладів до інноваційної освітньої діяльності;
- довести необхідність змін;
- забезпечити чітку, цілісну систему планування та аналізу всіх структурних підрозділів загальноосвітнього навчального закладу;
- створити досконалу моніторингову систему інноваційного процесу;
- провести моніторинг рівня професійної компетентності колективу загальноосвітнього навчального закладу [2, с. 9-10].

Перешкоди, що впливають на поширення та впровадження освітніх інновацій у навчальних закладах:

- відсутність чіткого бачення вирішення проблем в освіті засобами впровадження інновацій;
- відсутність чітких метричних даних щодо інноваційних проєктів;
- державні програми та освітня політика здебільшого ігнорують інновації;
- неможливість вчителів-практиків вплинути на процеси в освіті;
- місцеві органи управління освітою не підтримують інновації [4, с.23].

Аналіз сучасної освітньої ситуації дозволяє конкретизувати характер соціальних потреб суспільства та школи в педагогіці нового типу, визначити освітні пріоритети та реалізувати їх у процесі підготовки керівників до інноваційної діяльності. Необхідно здійснювати пошук нових способів задоволення освітніх потреб, урахувати їх змінюваність, впроваджувати інновації.

Література:

1. Про вищу освіту : Закон України від 1 лип. 2014 р. №1556-VII // Офіц. вісн. України. – 2014. – №63. – Ст. 1728.
2. Остапчук О. Сучасна школа: повернення до педагогічної сутності / О. Остапчук // Рідна школа. – 2014. – №6. – с.8-14
3. Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності // Директор школи. – 2015. №4(148). – с.7-10
4. Щекатунова Г. Інноваційний розвиток загальноосвітніх навчальних закладів незалежної України: творення школи майбутнього / Г. Щекатунова // Рідна школа. – 2012. – №6. – с. 21-27

Оксана НАЗАРЧУК

слухачка магістратури за спеціальністю
«Менеджмент організації та адміністрування»
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту та
публічного управління Микитюк П. П.)

ОСОБЛИВОСТІ Й ОСНОВНІ НАПРЯМКИ РЕФОРМУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

Реформування економіки України потребує вирішення комплексу задач, серед яких особливе місце займають проблеми підвищення ефективності підприємств соціального спрямування, що надають життєво необхідні послуги. У прикладному аспекті це стосується перебудови системи управління економікою з метою підвищення ефективності її функціонування. У такому випадку необхідно розглядати дві її взаємопов'язані складові: створення інституціональних основ діяльності економіки, а також суб'єктів ринкових відносин, здатних працювати у відповідних умовах господарювання за певними правилами поведінки.

Комунальний сектор економіки має свої істотні особливості щодо здійснюваних реформ, а результати його функціонування безпосередньо впливають на якість життя практично кожного жителя. Тому вони є своєрідним індикатором “соціальності” перетворень, що відбуваються.

Таким чином, три взаємопов'язані причини, а саме: інституціональні перетворення в економіці, що суттєво змінили зовнішнє середовище управління діяльністю підприємств і викликали необхідність перебудови внутрішньої системи управління господарюючими суб'єктами; особлива соціальна значущість житлово-комунальної сфери в умовах ринкових перетворень; необхідність істотного підвищення ефективності функціонування вітчизняних підприємств, - у своїй сукупності роблять проблему вдосконалення організаційно-економічного механізму підвищення ефективності підприємств житлово-комунального господарства в умовах ринкових відносин особливо актуальною.

Умови ринкової конкуренції припускають наявність безлічі індивідуальних капіталів. Формування ринкових суб'єктів господарювання в умовах монополізованості економіки вимагає дроблення великих підприємств на більш дрібні. Цей процес реально відбувається в економіці України. Використання балансового підходу дозволило зробити висновок про недоцільність з економічної точки зору розподілу єдиного капіталу на складові. З цього далі виходить